

[Erling Dinesen.]

at det er meget vigtigt, at man ikke glemmer de mere end 100.000 lærlinge, vi har, som i høj grad har behov for kompensation for den momsforhøjelse, der nu sker.

Må jeg så bare sige til socialministeren: Jeg skal heller ikke gå meget ind på den foretagne procentberegning, men kun sige, at man ikke bare kan henvise til, hvad der skete i forbindelse med momsforhøjelsen i 1968, hvor man fandt frem til disse 1,8 pct.; der er en ny situation for pensionisterne nu, bl. a. derigennem at de betaler skat. Men jeg går ud fra, at vi får disse nærmere oplysninger i udvalget. Jeg ved ikke, og man kan ikke se af forslaget, om der overhovedet er taget hensyn til dette.

Må jeg så sige vedrørende det, socialministeren fremførte, at nu havde man jo også taget hensyn til de lavtlønnede, for første gang, forstod jeg, i dette lands historie, idet der skete en regulering af pensionstillægget med 2 kr. pr. måned, at det jo ikke er lavtlønnede, det drejer sig om her, det er pensionister, som kun har folkepensionen eller folkepensionen plus en meget beskeden indtægt derudover at leve af. Men som sagt, vi kan vel få de øvrige oplysninger i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at de 2 lovforslag henvises til det tidligere i dag om dagsordenens punkt 1 og 2 nedsatte udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget (Ophold) Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om begrænsning af omkostningsforøgelse som følge af dyrtidsregulering af lønninger.

(Lovforslaget (nr. 175) findes i tillæg A. sp. 3951, fremsættelsen i tidenden sp. 5797).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anker Jørgensen: Jeg vil allerførst notere med en vis tilfredshed, at regeringen har frafaldet sit krav om en fjernelse af 3 dyrtidsportioner. Men det er jo en meget begrænset tilfredshed, når man nu ser det forslag, som arbejdsministeren her har fremsat. Det forekommer mig nemlig, at det alligevel er et angreb på den pristalsregulering, som parterne på arbejdsmarkedet har aftalt. Sagen er nemlig den, at regeringen med sit forslag har besluttet sig for at udbetale 300 mill. kr. af statskassen; de skal altså udbetales gennem ATP-administrationen, og de skal udbetales til arbejdsgiverne.

Det vil sige, at det er staten, det vil sige, at det er skatteborgerne, og det vil sige, at det er lønmodtagerne i hvert fald i meget stor udstrækning, der kommer til at betale dette.

Når jeg siger, at det også er et angreb på dyrtidsreguleringen, som den er aftalt, er det i hvert fald rigtigt i den betydning, at det er et oplæg til de kommende overenskomstforhandlinger. Det er helt tydeligt, at regeringen ligesom har lagt op til at sige til arbejdsgiverne, at nu får de en kompensation for en dyrtidsregulering i det kommende halve år, men så må de sørge for for enhver pris at afvise en videreførelse af den dyrtidsregulering, som eksisterer. Sådan hør jeg forstået det, og jeg tror heller ikke, det er urimeligt på baggrund af den vedtagelse, som vi var ude for forleden dag, hvor vi i en dagsorden simpelt hen fik dette synspunkt fremlagt.

Jeg føler mig overbevist om, at folketinget og i første omgang altså regeringen dermed bidrager til, at det ikke bliver nemt, måske endda bliver umuligt, for arbejdsmarkedets parter selv at løse de overenskomstproblemer, som de hidtil i hvert fald meget ofte har kunnet løse og i hvert fald løste i den sidste overenskomstsituation. Jeg nævner dette med, at de har kunnet løse dem, fordi regeringen en gang imellem hæveler over, at arbejdsmarkedets parter ikke har kunnet klare deres ting selv; de kunne klare dem sidst, men nu tror jeg, at folketinget lægger gift for de kommende forhandlinger.

Ideen bag arbejdsministerens og regeringens forslag er jo, at man skal spare omkostningsstigningerne for erhvervslivet. Hvis denne filosofi var rigtig, skulle vi jo løse alle